

„sinna murretat?“ üttel eša. „Minno päiw om allalánnu, öddang jöwwap mulle. Ent kui wastne hommung lähhüney, jis peap enne ö - pimmedus „meid katma.“ — „Sinna kónnelet ennege om „mast surmast“, üttel poig; parremb meie kulesse sinno „ellust.“ — Eša üttel: „tallopoja ello om kui löö- „kese ello, mes sa näet laulden henda üllendawat. „Ta om sündinu maa pääl ja põllu waiel; kun willi „käsowap, teep ta omma peša uink toidap omme „poige. Mulla hõngust nink orrasse haljendamisse „ja kassumisse wõttap ta jöudo ja ello rõmo. Ent „ta üllendap henda ka taiwa pole, nink woip säält „üllewast kaeda, kuis ma pääl fik käsowap; ta woip „ülleskaeda päiwa pole, kost walguš tullep, nink „pilwi pole, kost sugguliko wihma antas. Hao wal- „gusšen lendap löökene, nink öddangul üllendap ta „henda weel ütškõrd, et näes päiwa ärraminnewat. „Nida ellap löökene waieliko ello maa pääl, ent tõist „ja üllembat om temmal, laulden ja lendaden taiwa „pole. Ent ütš ello om tõisega ühhendetu; mapälit- „sest ellust tullep waidlemine ja himmo henda taiwa „pole üllendada; nink se üllendamine taiwa pole an- „nap joudo fik murret ja waiwa siin ilman kanda!“ — Sis üttel poig: „tõttelikult! nidade ollet sinna „ellanu, nink meie palleme: ja weel meie mannu!“ — „Armas poig, ellokäük om muidoke rässe, nink „minna tahhas ka sinna jouda, kun walguš ja taw- „weus om. — Nätse, päiw tõšsep omma pallawaga. „Lätkem koddõ!“

2.

Ütš tallopoig üttel tõisele: „paljo aiga olle ma „so ellokäuki nānnu, nink panne immes, kuis sa iks

„rõõmsa melega ja rahholikult kannatat, mes sulle „johhup! Oppeta ka minno nidade rahhul jama „rõmo ja murre päiwin!“ — Tõine üttel: „weibi „sõnnuga minna jedda selleta. Ma panne omma „ello nink henda eši põllo-tõ saarnatšes. Kui müüd „rist ja willitsus tullep, jis ma mõtle adra ja ägli „päle. Neide läbbi harritas ja walmistetas maad, „et umbrohto häetetas, nink semneterra juurd wois „wõtta. Nink minna kae henda läbbi, kui ma wois „lõida ka henne sissen weel harrimata maad, et tem- „ma suggulikis saas. Minna otši umbrohto henne „sissen, mes waja häetada. Nink mõnnikõrd näüs „õnnetus ja hädda mulle pišse-pilw ollewat, mes „hukkatus ja surma ähwardap, kui mürristamist „kuleme; ent ommete kōštotawa ne pilwe wihtmaga „sedda maad. Nink kui wiht om mõdalānnu, loda „ma, et pea päiw nakkap paistma.“ — „Nätse, ma olle kui põllo-ma, nink ei üle se „põld kändjale; mes sinna teet?“

Ne säitse latsekest.

3.

Ülli warra hommungust, kui eddimene haggio taiwa kullen paist, tõssi ütš wagga majaessa omma naisega maggamast ülles. Nemma tennasiwa Zum- malat, ke neile maggusat und olli andnu, nink wast- fet päiwa-walget nätta and. Hommungune haggio paist neide kambre sisse, nink säitse latsekest olliwa omma wote pääl maan, nink maggasiwa.

Wannemba kaijewa üttest latsest tõise päle järgi mõda, nink emma üttel: „Neid om säitse: oh! ei „kanna kül meie jõud, neid fik toita!“ — Nida puh-